

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1246/2015
04.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца М.А. из Б., Б., чији је пуномоћни Н.В., адвокат из Б., против туженог Предузећа Б.п.и. АД из Б., чији је пуномоћник А.Л., адвокат из Б., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6085/13 од 11.03.2015. године, на седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6085/13 од 11.03.2015. године у односу на одлуку садржану у ставу другом, трећем и петом изреке.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П1 3565/2012 од 05.03.2013. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, па је поништио као незаконито решење туженог број 22019 од 28.07.2006. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду са 31.07.2006. године и обавезао туженог да врати тужиоца на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима (став први изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка у укупном износу од 216.000,00 динара са законском затезном каматом од 05.03.2013. године па до исплате (став други изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 6085/13 од 11.03.2015. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 3565/12 од 05.03.2013.године, у делу става првог изреке, којим је одлучено о поништају као незаконитог решења туженог број 22019 од 28.07.2006. године и враћању на рад тужиоцу (став први изреке). Укинуо је пресуду Првог основног суда у Београду П1 3565/12 од 05.03.2013. године, у преосталом делу става првог изреке и одбацио тужбу тужиоца у делу тужбеног захтева за распоређивање на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима (став други изреке). Преиначио је решење о трошковима поступка, садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 3565/12 од 05.03.2013. године и обавезао туженог да плати тужиоцу на име трошкова 124.500,00 динара, са законском затезном каматом од 05.03.2013. године па до исплате, док је одбио као неоснован захтев за накнаду трошкова првостепеног поступка у износу од 124.500,00 динара па до 216.000,00 динара, са законском затезном каматом од 05.03.2013. године па до исплате (став трећи изреке). Одбио је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова

поступка по жалби (став четврти изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка по жалби у износу од 10.500,00 динара, док је одбио као неоснован захтев за још 12.400,00 динара, за накнаду трошкова поступка по жалби (став пети изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у односу на одлуку садржану у ставу другом, трећем и петом изреке, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 413. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. овог ЗПП, а у вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), па је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 441. ЗПП, је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Како се ревизијом побија одлука којом је одбачена тужба тужиоца у односу на тужбени захтев који се односи на распоређивње тужиоца на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима, то се у том делу не ради о парници у спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, због чега ревизија тужиоца није дозвољена у том делу, на основу цитиране одредбе члана 441. ЗПП.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП, је прописано, да, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана, да, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се парница води, док се споредним тражењима сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир, само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

Како се ревизијом побија и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем и петом изреке побијане пресуде, која у конкретном случају не чини главни захтев, то ревизија тужиоца није дозвољена ни у том делу на основу члана 28. ЗПП, а у вези одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП , одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**